

ikke kan komme med konkrete forslag endnu, men naturligvis vil arbejde med konkrete forslag i forlængelse af den debat, der finder sted her, og som forhåbentlig er et afsæt til en debat, der kan forsætte frem mod eventuel lovgivning.

Så er der faldet en del reserverede bemærkninger, især fra Venstres og Det Konservative Folkepartis side, men også fra anden side, om forslaget om Kulturministeriets Udviklingsfond. Men om en uge eller to får vi jo lejlighed til grundigt at diskutere dette udmærkede forslag, som beskyldes for at være elitært og centralistisk. Og jeg synes, dagspressens interesse for forslaget – som jo først kommer til debat om et par uger – har været dejlig stor, men altså også noget enøjet.

Hensigten med Kulturministeriets Udviklingsfond er at bygge på den succes, som Kulturfonden faktisk har været, og skabe et redskab, der giver os fleksibilitet og dermed mulighed for at støtte udviklingstendenser på kultur- og kunstområdet langt mere smidigt, end vi hidtil har gjort og vil kunne gøre i dag.

Det er altså et forsøg på at målrette den succes, som Kulturfonden har været frem til nu. Og jeg glæder mig uendelig meget til den debat om Kulturministeriets Udviklingsfond som afløsning af Kulturfonden, som vi som sagt skal have om relativt kort tid.

Så skal jeg kort sige lidt om det generelle, der har været sagt om opgavefordelingen og decentraliseringsproblemet.

Jeg synes, det har været naturligt i en sådan kulturpolitisk redegørelse at rejse spørgsmålet: Hvem har ansvaret for hvad på det kulturpolitiske område i Danmark, staten, amterne eller kommunerne? For det er en kommentar til det arbejde, der foregår i regeringens opgavekommission og også til det, der foregår i det regionale kulturforsøg, og det er ikke et forsøg på at finde smuthuller, så staten kan slippe billigere på det kulturpolitiske område. For mig er det tværtimod et forsøg på at præcisere, hvor opgaven skal løses, og inspirere til, at man på det lokale niveau, især hos kommunerne, men også hos amterne, tager konsekvensen af sine markeringer om at ville overtage noget på kulturområdet og begynder at prioritere kulturen højere, også økonomisk.

Derfor er det nævnt i redegørelsen, og derfor er jeg også glad for nogle af de bemærkninger, der er faldet, men jeg kan afvise, at der heri ligger et forsøg fra statens side på at løbe fra nogle forpligtelser på det kulturpolitiske område. For

det skal staten ikke, og det skal regeringen og Folketinget ikke, hverken lovgivningsmæssigt eller økonomisk, og det er der på ingen måde lagt op til.

Så vil jeg vende mig til de enkelte ordførere og kort kommentere et par af de ting, som jeg ikke har kunnet kommentere i forbindelse med de mere generelle bemærkninger.

Til hr. Søren Hansen vil jeg sige, at jeg er glad for bemærkningen om den aktive kulturpolitik, som har noget med folkestyret og demokratiet at gøre. Og det er måske endda hovedsagen, at vi ser kulturpolitikken i det perspektiv, så det vil jeg gerne kvittere for.

For som jeg antydede tidligere, er den største kulturpolitiske kamp, vi står i, måske den, at vi skal forme en dansk kulturpolitik, der kan være et svar til den globalisering eller, mere præcist, amerikanisering af medieområdet, som vi er ude for, og som vi ikke kan udelukke os fra, og som denne redegørelse ikke på nogen måde er et forsøg på at udelukke os fra, men at ruste os til at tage udfordringen op ved også at producere noget med dansk udgangspunkt, der har kvalitet, og som kan fjerne en del af interessen fra det overfladiske, der kommer ned til os gennem æteren.

Til hr. Søren Hansens markeringer om de sidste 25 pct. af danskerne, der ikke tager del i kulturlivet i øjeblikket, vil jeg blot sige:

Jeg synes også, det er vigtigt at komme længere ud, men jeg vil også gerne sats på, at vi med kvalitetshensynet sikrer, at de 75 pct., der deltager i kulturlivet, fortsat ønsker at deltage i kulturlivet, for satser vi ikke på at forbedre kvaliteten rundt omkring, kan vi risikere at tabe nogle af dem. Så for mig er det ikke et enten-eller, men en dobbeltvægtning i fremtiden, og det forstår jeg også på hr. Søren Hansen at vi kan være enige i.

Fornyelse for fornyelsens skyld, siger hr. Søren Hansen.

Nej, det er ikke derfor. Fornyelsen kan nemlig også være for det etableredes skyld. At tænke nyt med det etablerede som bagage er også godt. Så jeg ønsker ikke fornyelse for fornyelsens skyld, men fornyelse for kunstens og kulturlivets skyld generelt.

Til fru Ester Larsen vil jeg sige, at fru Ester Larsen kaldte nogle af mine betragtninger i indledningen til kulturredegørelsen for almindeligheder og nævnte foreningslivet.

Men jeg har forsøgt at sige, hvad der er særligt ved dansk identitet, og herunder har jeg